

З НОВИМ РОКОМ, ТОВАРИШІ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1 (451)

Четвер, 1 січня 1976 р.

Ціна 2 коп.

ПЛАНИ ПАРТІЇ ОКРИЛЮЮТЬ

А. Х. СЕМКО,
голова президії Центрального правління УТОГ

Вчора опав останній листок календаря. Минув 1975-й — завершальний рік дев'ятої п'ятирічки. Мимоволі ми ще і ще раз пригадуємо його дні, події. Яскравою, пам'ятною сторінкою вписаний він назавжди у книгу нашої славної історії, в біографію нашої соціалістичної Батьківщини. 1975-й залишиться в пам'яті, як рік великих трудових звершень народу: до ладу стали нові заводи і фабрики, спалахнули вогні електростанцій... Сотні тисяч радянських людей справили новосілля.

Радісними змінами, високими досягненнями позначені кроки завершального року дев'ятої п'ятирічки у колективах УВП та виробничих об'єднань нашого Товариства. Широко розгорнувши змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС, трудівники системи УТОГ достроково, на два місяці і чотири дні раніше, виконали п'ятирічне завдання по реалізації електротехнічних виробів, меблів, спецодягу та інших товарів.

Славними трудовими звиятами ознаменували виробничі колективи нашого Товариства і завершальний рік п'ятирічки. Незадовго до Нового року—17 грудня—УВП і виробничі об'єднання відрепортували партії й уряду про виконання плану 1975 року з обсягу реалізації продукції та по випуску більшості найголовніших видів виробів. Понад річне завдання підприємства додатково реалізували готової продукції на 4,5 мільйона карбованців.

Багата і щедра на добрі діла біографія минулого 1975 року. Свою естафету трудових звершень він передає 1976 року. Вступаючи в Новий рік, ми сповнені енергії, світлих надій. Новий рік починається в обстановці величезного політичного і трудового піднесення, викликаного обговоренням проекту ЦК КПРС до XXV з'їзду партії «Основні напрями розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки».

Нині цей важливий документ у центрі уваги всіх членів УТОГ. Одноставно схвалюючи його, глухі трудівники, які і всі радянські люди, бачать у ньому величну програму творення, яка повністю відповідає їх устремлінням і сподіванням. Кожен рядок проекту проникнутий справжнім ленинським піклуванням про добробут трудящих, про зростання могутності соціалістичної Вітчизни.

Світлі перспективи розвитку країни і нашого Товариства в десятій п'ятирічці надихають членів УТОГ на нові трудові звершення, висувають перед ними нові завдання. В середині нинішнього року відбудеться X з'їзд УТОГ. На звітно-виборних зборах, що проходять в організаціях Товариства на високому ідейно-політичному рівні, трудящі вносять пропозиції, спрямовані на поліпшення якості всієї нашої роботи.

Уже з перших днів 1976 року ми повинні зосередити свою енергію, знання і досвід на виконанні найважливіших завдань виробництва. У нинішньому році УВП і виробничими об'єднаннями нашого Товариства намічено реалізувати готової продукції на 114 мільйонів 950 тисяч карбованців.

У першому році десятиї п'ятирічки буде проведено дальшу спеціалізацію підприємств УТОГ, збільшиться випуск низьковольтної апаратури й електротехнічних виробів. Крім цього, буде оновлено асортимент швейних і галантерейних виробів, а з виробництва намічено зняти ряд застарілих моделей продукції.

В нинішньому році відбудеться XXV з'їзд КПРС та XXV з'їзд Компартії України. Щоб гідно зустріти ці знаменні події, треба ще ширше розгорнути змагання за збільшення випуску продукції і підвищення її якості.

Попереду великі завдання, але немає сумніву в тому, що члени Українського товариства глухих справляться з ними з честю.

З НОВИМ РОКОМ, З НОВИМ ЩАСТЯМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

НОВОГОДНЕЕ

Новый год! И все равно пусть двадцать
Или шестьдесят сегодня нам,
В этот день нам хочется смеяться,
Радоваться праздничным огням.
На мновенье пусть уйдут заботы,
Лишь огни, вино, веселый смех,
Над землею лунные высоты,
На земле алмазный, белый снег.
Мы сегодня будем все моложе,
Провожая и встречая год.
Ну а завтра сразу станем строже —
Пятилетка новая идет!

Мы к труду привычны, как солдаты:
Был привал, и нет, и снова бой...
Принимай, товарищ Двадцать пятый,
Наш весомый рапорт трудовой!

Пусть дома растут: в широких окнах
Хорошо сиять, гореть огням;
Провода гудят в таежных соснах,
Поезда, гремя, летят по БАМ.

Для того живем мы, чтобы краше,
Веселей вперед стремилась жизнь.
Пусть вовсю звенят бокалы наши,
Вырастают к небу этажи.

Николай НИРОВ.

м. Вінниця.

РОБІТНИЧІ ПЕДАГОГИ

Останніми роками на підприємствах нашої країни сформувалися і дедалі більше зростають ряди наставників молоді. У цей патріотичний рух активно включилися і кращі трудівники Житомирського УВП. Передати молодим естафету набутого життєвого досвіду та професійної майстерності, залучити її до творчої праці, допомогти виробити правильний світогляд, — головні напрями у роботі наших наставників.

Однією з перших на нашому підприємстві взяла молодь під свою опіку знатна швея-мотористка О. П. Самійленко. До числа її вихованців потрапила і юна робітниця Марія Древецька. Спочатку дівчина не справлялася з вироб-

ничими завданнями, бувало, втрачала віру в свої сили, однак завдяки постійній увазі Ольги Павлівни, вона хутко зрозуміла власні помилки, стала оперативніше і краще готувати до роботи машини й матеріали, добре засвоїла виробничі процеси. А через деякий час у дівчини прокинулася власна енергія та ініціатива. Усе це разом із запозиченим досвідом згодом дозволило їй виконувати місячні норми на 138 процентів.

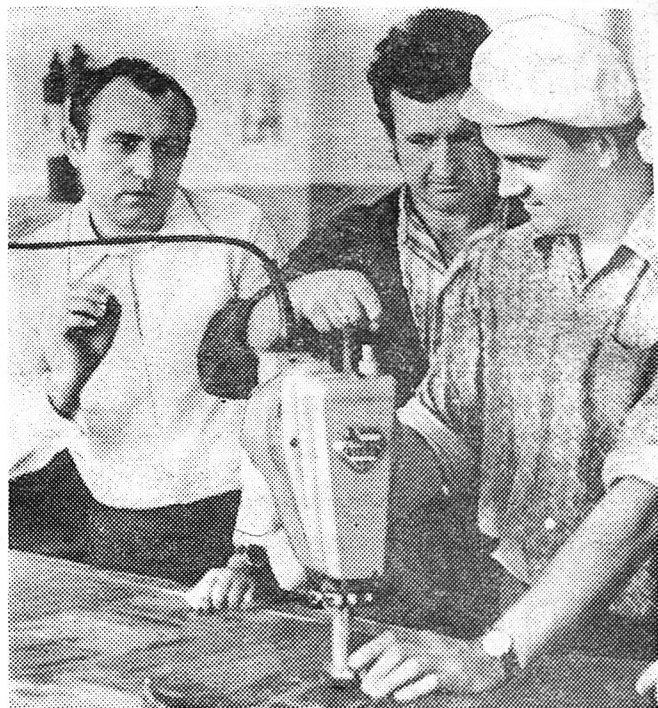
Робітничий педагог О. П. Самійленко — ударниця дев'ятої п'ятирічки, вона ж відмінна спортсменка, учасниця художньої самодіяльності. Така багатогранна діяльність наставниці ще раз засвідчує важливість одного з най-

головніших принципів педагогіки — навчання за допомогою власного прикладу.

На Житомирському учбово-виробничому підприємстві нині 17 наставників. Серед них Л. В. Конончук, Е. Р. Фрідріх, Е. Ф. Приходько, М. А. Степануха, Є. А. Веселовська, П. Е. Макаруч, Р. І. Діхтієвська. Саме вони переконали своїх підопічних продовжити навчання у вечірній школі робітничої молоді. Це завдяки їхній допомозі молоді швейі тепер виконують виробничі завдання в середньому на 110—113 відсотків.

Ряди наших наставників дедалі зростають. Сьогодні вони на честь XXV з'їзду КПРС беруть зобов'язання працювати ще з більшою віддачею.

О. ХАЛАМОВСЬКИЙ,
заступник директора Житомирського УВП з навчально-виховної роботи.

Велику роль у боротьбі з виробничим травматизмом на підприємствах та в об'єднаннях нашого Товариства покликані відіграти громадські групи по контролю за охороною безпеки праці.

На знімку: члени групи Артемівського УВП А. Жидков і В. Шиман (зліва направо) перевіряють технічний стан розкрійної машини, на якій працює В. Слабинський.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НАПРЯМОК — ПРАВИЛЬНИЙ

Добору керівних кадрів у Кіровоградському облвідділі УТОГ надають особливого значення. Відомо, робота підприємства чи установи великою мірою залежить від того, як розставлено людей, як вони можуть практично вирішити ті чи інші організаційні питання. Разом з тим, ми приділяємо велику увагу підготовці кадрів, зокрема доводимо до керівників принципи важливі методи співпраці з колективом.

Саме цим питанням було присвячено наш черговий обласний семінар завідуючих культзакладів УТОГ. Теоретичною базою для семінарських занять послужили наукові розробки радянських фахівців з галузей організації управління підприємствами й установами. Одним з центральних питань семінару було також обговорення розробки польського науковця С. Ковалевського, тема якої — ставлення керівника до підлеглих.

Усі ці теоретичні виклади учасники семінару співставляли з конкретними умовами своєї установи, колективу облвідділу УТОГ, і, порівнюючи, робили належні для себе висновки. Зазначимо: семінарські заняття проходили під впливом рішень XXIV з'їзду КПРС, який разом з іншими питаннями визначив головний напрям подальшого удосконалення системи управління економікою нашої країни, розробив чітку, теоретично обгрунтовану, послідовну програму заходів, спрямованих на підвищення ролі керівництва підприємствами та установами.

На семінарі також йшлося про

те, що впроваджувати і вдосконалювати систему керівництва окремою установою в першу чергу повинен директор, але осторонь цієї справи не може стояти жоден працівник, тобто такі питання слід вирішувати колективно.

На семінарі разом з керівниками були присутні перекладачі та інші працівники культзакладів. Правда, на перший погляд може здатися, що для завідуючих районних клубів, які мають лише по двоє підлеглих, така постановка питання не складає першої черги, мовляв, завідуючого мало турбують проблеми висунення підлеглого на керівну посаду, оскільки нікуди їх висувати. Однак, готуючи подібний семінар, працівники облвідділу УТОГ дивилися на завідуючого клубу не лише як на керівника малочисельного колективу, але й як на керівника міжрайвідділу, що працює з активом МРВ, проводить виховну роботу серед членів первинних організацій УТОГ.

Семінарські матеріали покликані надати вагому допомогу організаторам звітно-виборної кампанії в Товаристві, керівникам — у добір кадрів. Бо від того, які ділові якості матимуть новообрані керівники, а також бюро первинних організацій, залежатиме вся робота осередків Товариства у майбутньому. Користь від таких семінарів велика: готуючись до них, працівники облвідділу

аналізують роботу культзакладів, виявляють їх слабкі місця з тим, щоб на семінарі глибоко вивчити причини відставання, колегіально їх обговорити і зробити необхідні висновки. Учасник семінару повинен повернутися додому, маючи чіткий, конкретний план дій.

Коли раніше тематикою наших семінарів були переважно загальні питання, то цього разу на семінарських заняттях ми розглянули питання розподілу робочого дня, опис робочого місця, ритму праці; техніку контролю і взаємоконтролю, об'єктивність розпоряджень, опрацювання службових інструкцій, інформування підлеглих про результати праці, використання знань робітників і службовців, організацію дискусій, формування колективу, призначення керівних кадрів, оцінку роботи підлеглого, покарання і заохочення тощо. На семінарі застерезено керівників на предмет так званої зайвої діяльності, наявності у колективі «незамінних», надмірних інструктажів і т. д.

Другою важливою темою семінару була організація соціалістичного змагання — питання давнє і вічно нове, питання, яке потребує творчого вирішення в кожному колективі зокрема.

Семінар закінчився цікавою і змістовною розмовою його учасників. Ця жива дискусія показала, що взятий напрямок — правильний.

В. ЖАДОВ,
голова Кіровоградського облвідділу УТОГ.

ШАНА ЗА ПРАЦЮ

Доброю традицією у Житомирському будинку культури стало проведення вечорів-портретів. На них підсумовується натхнення праці кращих людей Товариства, їх здобутки.

Ось і нещодавно тут відбулася щира розмова про трудові досягнення ударника комуністичної праці, столяра льонокомбінату Віталія Пруського.

На зустріч з передовиком-виробничником зібралося близько 150 чоловік і серед них друзі і товариші, з якими Віталій пліч-о-пліч уже понад 13 років працює на підприємстві.

Зі словами вітання до В. Пруського звернулася майстер ремонтно-будівельної дільниці льонокомбінату Г. С. Семенюк. Ганна Степанівна подякувала передовикові за трудовий внесок у виконання виробничих завдань дев'ятої п'ятирічки рідного колективу, розповіла про форми і методи праці ударника. Віталій, го-

ворила вона, вміє знайти спільну мову з людьми, завжди прийдє на допомогу товаришеві. Від імені колективу Г. С. Семенюк вручила В. Пруському Почесну грамоту і сувенір.

Багато добрих слів на адресу передовика було сказано в цей вечір. Його вшановували товариші по роботі, друзі.

— Віталій — не тільки працьовитий робітник і чудова людина, він ще і здібний спортсмен, — сказала про нього директор Будинку культури Л. Д. Мік. Ліна Дмитрівна докладно розповіла про спортивні досягнення В. Пруського, про його захоплення баскетболом. Про це красномовно свідчили і 8 дипломів, 25 спортивних грамот, що були виставлені для огляду.

Пам'ятними сувенірами, цінними подарунками, бурхливими оплесками вшанували члени УТОГ самовіддану працю передовика.

Подякувавши за привітання, Віталій пообіцяв і надалі ще краще працювати на виробництві, брати активну участь у громадському житті Товариства, з честю виконати соціалістичні зобов'язання, взяті на честь XXV з'їзду КПРС.

Г. МИХАЙЛЕНКО.

Ось і закінчився 1975 рік — завершальний рік дев'ятої п'ятирічки. Для комсомолки Люби Мандрики — швачки-мотористки Лубенського учбово-виробничого підприємства — це був рік напруженої, самовідданої праці.

У колектив УВП дівчина прийшла чотири роки тому. Але, незважаючи на це, вона своїми виробничими показниками зрівнялася з тими, хто почав працювати в колективі з початку дев'ятої п'ятирічки. За три роки і дев'ять місяців Люба виконала особисте п'ятирічне завдання.

Ударниця комуністичної праці Л. Мандрика здає продукцію завжди відмінної якості. 125—130 процентів норми — ось щоденний виробіток наполегливої трудівниці. На неї рівняються інші робітничі підприємства.

Готуючи гідну зустріч XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України, Люба Мандрика постійно шукає резервів підвищення праці, веде перед у соціалістичному змаганні.

Фото В. ВАСИЛЕНКА.

Полтавська обл.

ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Передноворічні вечори в Києві мають свою неповторну принакність. Хоч на місто рано спадають сутінки, але на його вулицях ще довго панує яскраве особливе передсвяткове пожвавлення.

В один з таких грудневих вечорів я гуляв по Хрещатику. Оглянувши яскраво освітлену новорічну вітрину Центрального університету, я вже зробив крок, щоб рушити далі, як враз хтось торкнув мене рукою за плече. Я озирнувся і впізнав свого давнього знайомого Григорія Глебова. І перед очима постали далекі дні...

...Це було пізньої осені 1942 року.

Ніколи не забути того піднесеного і радісного почуття, що принесло його чергове зведення Радінформбюро: 19 листопада наші війська перейшли в контрнаступ під Сталінградом, а 23 листопада, з'єднавшись в районі Калача, повністю оточили ударне угруповання німецько-фашистських військ в кількості 330 тисяч чоловік.

Для кожного з нас це було справжнє свято. В один з таких днів в далекому Таджикистані до Наркомату соціального забезпечення республіки, де розміщувалося тоді і Таджикиське товариство глухонімих, зайшов чоловік.

— Хто тут голова товариства? — спитав він, а коли його направили до мене, дістав блокнот і швидко написав: «Я начальник госпітально. Потрібна ваша допомога».

— Чим можу бути корисним, — спитав я.

— У нас на лікуванні знаходиться поранений старший лейтенант Григорій Глебов. Він втратив слух на фронті. Дуже переживає. Йому потрібна моральна підтримка. Я прошу вас підійти зі мною до госпіталю. Це близько, на вулиці Лахуті.

Через 15 хвилин, одягнувши білий халат, у супроводі свого супутника я ввійшов до невеликої палати. Біля одного з ліжок, опираючись на милиці, стояв молодий чоловік, середнього зросту. Він щось читав з аркуша паперу.

Мій супутник взяв у нього з рук олівця і на клаптику паперу написав: «Гриша, цей товариш хоче з тобою познайомитись. Він зовсім не чує. Так що ти, розмовляючи з ним, пиши на папері, щоб він тебе зрозумів».

Я простягнув йому руку. Глебов байдуке потиснув її.

Начальник госпіталю вийшов, а я присів на стілець і почав розглядати палату. На одному з ліжок лежав весь забинтований чоловік. Обличчя його не видно було. Поруч з ним, на другому

ліжку, сидів молодий хлопець в розстебнутому сірому халаті. Його ліва рука була в гіпсі, а правою він щось писав, поклавши на коліна книжку. Третій сусід Глебова по палаті лежав нерухомо. В нього, як я потім довідався, була ампутована нога вище коліна. Він повернув до мене голову і запитально глянув.

Я відчув себе ніяково і перевів погляд на Глебова, який до того часу вже сидів навпроти мене. Я дістав зошит, зшитий з сірого обгорткового паперу, і почав писати. Як зараз пам'ятаю першу фразу, написану для нього: «Гриша, я випадково довідався, що ви втратили слух на фронті, захотілося зустрітись з товаришем по нещастью. Сподіваюся, ви не проти нашого знайомства?»

Він щось швидко відповів мені, але тут же схамівся і написав: «Проти знайомства нічого не маю. А взагалі ні до чого це».

Я відчув його настороженість і почав обережно.

— Ви праві, — написав, — життя без слуху — не радість. По собі знаю. Звідки ви? Де жили до війни?

— Я з Києва.

— Оце здорово! Значить ми земляки. Я теж з Києва. Народився там і жив до війни. На якій вулиці?

— Леоніда Пятакова, в будинку № 25. А ви?

— Я — на вулиці Дмитрівській.

— Знаю, знаю, підхопив я. Звідти трамвай № 6 йде до Святошино. А скільки вам років?

— Тридцять. А вам? — спитав він.

— Мені 29. Значить, ми ровесники...

Коли весь зошит був списаний, ми дістали ще паперу і продовжували розмову. Двічі до палати заглядав начальник госпіталю, але ми все не могли наговоритися.

З того часу на прохання Глебова я майже щодня заходив до госпіталю, який став моїм другим домом. І хоча Григорій, по товаришувавши зі мною, ніби почав звикати до своєї долі, однак деколи з ним відбувалося щось неймовірне. Його охоплював розпач, і він помітно нервував. Цей стан ускладнювався ще й тим, що він довідався про місце перебування своєї дружини і дитини, які евакуювалися в тил. І тепер, в міру того, як наближалася можливість зустрічі з ними, йому ставало не по собі від того, що перед дружиною відкриється його глухота.

— На біса я їй потрібен глухий? — питав він мене. — Напевне знайде собі іншого, коли зустріне мене такого. А, може, вже

й знайшла. Адже я їй вже давно не пишу.

— Ні. Вона чекає тебе. І ніхто інший не потрібен їй, — відповів я і показав йому вирізку з «Правди». Там було надруковано вірша К. Симонова «Жди мене», який був тоді надзвичайно популярним.

— Так минали дні. Наближався Новий рік. Григорій вже виходив на госпітальне подвір'я. Пересувався він повільно з допомогою милиці, оскільки був поранений в ногу і помітно накульгував. Та це його майже не турбувало в порівнянні з тим, що він переживав через втрату слуху.

Пам'ятаю 31 грудня 1942 року. Я зайшов до госпіталю о десятий годині вечора. Ішов дощ зі снігом. Типова зима столиці Таджикистану. Ми вирішили з Григорієм зустріти Новий рік в його палаті. На імпровізованому столику розклали немудру вечерю, запросили й інших поранених. Розлили по 100 грамів і рівно о 12 годині випили за Новий, 1943 рік, за перемогу над ворогом.

Влітку 1943 року в м. Сталінобаді (нині Душанбе) я викладав на курсах по вивченню миміки для інвалідів Вітчизняної війни, що втратили слух на фронті. З різних госпіталів їх набралось сім чоловік. І серед них — мій давній знайомий — Григорій Глебов.

Навесні 1944 року я повернувся до Києва. Минали роки... Одного разу, це було в 1951 році, я йшов вулицею Леніна біля театру опери та балету і враз... Оце так зустріч! Переді мною стояв Григорій Глебов. Він усміхався, опираючись на палицю, все такий же, яким був дев'ять років тому.

Розговорилися, тепер уже без допомоги олівця та паперу. Виявилось, що до нього, як і до багатьох контужених на фронті, з часом повернувся слух.

— Де ти працюєш? — спитав він.

Я відповів і задав йому аналогічне питання.

— Отут недалеко, в готелі «Театральний»...

Далі Григорій розповів про свою сім'ю, дав адресу і запросив в гості. Але сталося так, що я не зміг провідати його. Третя наша зустріч відбулася в театрі «Райдуга», коли я там працював. І знову пішли спогади, ми один одного розпитували, згадували. Цього разу я довідався, що Глебов вже вийшов на пенсію.

І ось ця нова зустріч знову нагадала мені госпіталь, поранених, той далекий Новий 1943 рік.

І. САПОЖНИКОВ.

Ніна Костянтинівна Берегова — швея-мотористка Полтавського УВП-1, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора. У неї найвищі виробничі показники по підприємству — 165—170 процентів норми виробітку при відмінній якості продукції.

Фото І. ЩЕРБАНИЮКА.

У БРАТНІХ ТОВАРИСТВАХ

У гущі мас

Микола — шахтарський син, і перші спогади свого дитинства він неодмінно пов'язує з шахтою, з темними од вугільного пилу, привітними обличчями людей.

Однак дитячі Миколіні роки потьмарилися жахливою подією: під час катастрофи на шахті загинув його батько. Незадовго після того хлопець захворів. Тяжка недуга дала йому ознаки на ціле життя: втрачено слух і мову. Відтак Микола ріс невеселим, замкнутим. І важко довелось б йому в житті, якби народився не в Країні Рад...

У Єнакіївській школі для глухих дітей, куди направили хлопця, були всі умови для того, щоб діти з фізичними вадами могли здобути середню освіту та загальний розвиток. Саме тут і розкрилися здібності хлопця, непомітно змінився його характер. Відтепер Миколу знали вже як веселого і кмітливого учня.

По закінченні школи Микола навчається професії кравця у Жданівській артілі інвалідів. Згодом вступає на заочне відділення Ленінградського культосвітнього училища.

1968 року ЦП ВОГ посилає його на роботу в будинок відпочинку «Маяк». Так Микола Мазур

став культорганізатором. Скільки-то бесід, усно-мимічних журналів, екскурсій записав він на свій рахунок! І все це для людей, для таких, як він сам.

— Головне не в тім, що ти працюєш, а в тім, як працюєш, — каже Микола. — У нашій роботі потрібен вогник, любов до своєї щоденної справи.

Справді, вогнику й закоханості у труд культпрацівника Миколі не познати. Куди б ви з ним не поїхали: у Геленджик, Сочі, Сухумі, на озеро Ріца — скрізь буде цікаво. Культурорганізатор вичерпно, без допомоги перекладача розповість вам про пам'ятні місця цих країв.

Докультурорганізатора охоче йдуть люди. Хто за чим: той просить допомогти опанувати якийсь мистецький жанр, тому треба розібратися у складних життєвих справах.

За відмінну працю на культосвітній ниві Миколу не раз нагороджували почесними грамотами, йому записують подяки у книгу відгуків відпочиваючі з різних міст і сіл нашої безмежної країни. «Я працюю для людей, — мовить Микола. — Бо всім тим, що я нині маю, чого дося, я зобов'язаний людям».

В. ЛЮБАРЕЦЬ.

КОРОТКО

Рік тому колектив художньої самодіяльності глухих з московського автозаводу імені Лихачова відвідав наш Палац культури. Тоді гості показали киянам цікавий спектакль за твором Лопе де Вега «Собака на сіні».

Минув рік, і ось уже колектив художньої самодіяльності Палацу культури імені А. В. Луначарського побував у московських автозаводів. У республіканському Палаці культури ВОГ кияни поставили ліричну драму А. Ларченкова «Одна береза знає». Господарі гаряче аплодували киянським аматорам сцени, серед них В. Журкову (Андрієві), Є. Задніпровській (Надії), В. Будецькому (Василеві) та іншим. Наступного дня кияни продовжили свою мистецьку програму цікавими інсценівками, дво-

рами оригінального жанру, танцями. Зокрема москвичам дуже сподобалися хореографічні композиції «Перед боєм», «Солдат і Смерть», український танець «Гопак» та ін.

С. ГУБКІН,
директор Палацу культури імені А. В. Луначарського.

У передноворічний вихідний, захопивши з собою лижі, кращі виробничники УВП та активісти Будинку культури Івано-Франківська здійснили виїзд у Карпати.

Місткий автобус важко долав круті підйоми, за його вікнами пропливали вкриті снігом громади гір, придорожні стрункі смереки та чепурні, гуцульської архітектури будиночки в долинах — вся навколишня чарівна природа привертала до себе увагу.

Першу велику зупинку зробили у селищі Яремча. Побували біля пам'ятника партизанам-ковпаків-

цям, потім відвідали музей партизанської слави.

До кінцевої зупинки — спортивного комплексу Ворохта прибули опівдні. Канатною дорогою швидко добралися на вершину і серед засніжених смерек по півметровому пухкому снігу вмили розбіглися лижники.

Додому повернулися радісні, сповнені вражень про чарівний куточок Карпатських полонин. А наступного дня з новими силами приступили до роботи.

Л. СЕМЕНІВ.

— Почекай-но ще трохи, хай впораюсь.

НОВОРІЧНЕ свято — одне з найдревніших на Землі. У різних народів з ним пов'язана справді незліченна кількість звичаїв, прикмет, повір'їв і легенд. У древніх слов'ян, наприклад, існувало повір'я: якщо запалювати масляні світильники на гілках вишневих дерев, — у Новому році буде добрий врожай. Пізніше вишні замінила вічно зелена ялинка — «дух лісу».

Мабуть не всі знають, що в Росії 1700-му року передував 7208 рік (згідно з церковним календарем). Своім указом Петро I повелів: після 31 грудня 7208 року на-

ДРЕВНЄ СВЯТО

ступає 1 січня 1700 року. Це відповідало прийнятому в ту пору в Європі календарю. Петро I визначив і ритуал новорічних свят.

Цікавий і той факт, що Петро I, запроваджуючи своїм указом новий європейський порядок святкування Нового року, ніби пов'язував його з давніми російськими звичаями. Річ у тому, що 1 січня з давніх давен було відоме в народі як «Василів день», коли проводили святкові гадання, влаш-

товувались ігри та забави. Як відомо, новий стиль у нашому вітчизняному календарі був введений в лютому 1918 року.

Але 150 років тому, ним почали користуватися російські військові моряки. Це було викликано потребою видання навігаційних довідників та астрономічних таблиць на 365 днів наперед, необхідних для визначення місцезнаходження кораблів у відкритому морі. Для цього потрібно

знати точне положення небесних світил на кожен день, погоджений в часі з вимірами, встановленими в інших морських країнах.

«Новий стиль» відрізнявся на той час від старого літочислення Росії на 12 днів вперед. Царський уряд змушений був погодитись з введенням такої поправки в календарі, але цей дозвіл розповсюджувався лише на військовий морський флот. Декрет же Ради Народних Комісарів РРФСР в лютому 1918 року узаконав «новий стиль» літочислення, пересунувши його на 13 днів вперед.

Г. ВЛАСОВ.

МОРОЗ, ВІДЛИГА

Погода у січні

Цьогорічна зима відзначається дуже нестійкою погодою, різкими коливаннями температури. Протягом останнього тижня на Україні тривала відлига, обумовлена розповсюдженням теплого вологого повітря з центральних районів Атлантичного океану. Часом проходили незначні опади — дощ, мряка, подекуди мокрий сніг. Проте, до північних районів республіки вже знову почало надходити більш прохолодне повітря. Найближчими днями на більшій частині України пройде сніг, похолодає. У дні новорічного свята синоптики передбачають встановлення зимової погоди.

А на порозі вже січень. На Україні це, звичайно, найхолодніший місяць року. Середня місячна температура повітря дорівнює 3—8 градусів морозу. В окремі дні температура може знижуватись до 25—35 градусів нижче нуля. Втім, майже щороку бувають значні потепління, під час відлиги температура може досягати 10—15 градусів тепла.

Нинішній січень передбачається дещо теплішим звичайного. Місячна кількість опадів буде більша за норму, у південних областях — близько норми. Погоду більшості днів січня обумовлюватимуть циклоні з півдня та заходу. Вони нестинуть тепле вологе повітря з районів Середземного моря, опади — здебільшого мокрий сніг, дощ, ожеледь, тумани, часом снігопади, хуртовини. Більш значні опади пройдуть у першій п'ятиденці та в середині місяця. В ці періоди відбуватиметься досить різке підвищення температури: вдень — до 2—7 градусів тепла, у південних областях — до 8—10 градусів, вночі буде не більше 2—5 градусів морозу, а на півдні та заході республіки — навіть 0—2 градуси тепла. В решту часу температура переважатиме: вночі — 6—15 градусів морозу, вдень — 0—5 градусів морозу, у західних та південних областях — часом 0—3 градуси тепла.

Найбільш холодна погода — вночі — 15—20, вдень — 7—15 градусів морозу — передбачається у перші дні та наприкінці місяця.

Г. НАДОЯН,
головний синоптик Українського бюро погоди.

Е Т Ю Д ПРИХІД ЗИМИ

Земля була чорна, суха. Здавалося, що вона застигла в чеканні чогось нового, красивого.

На заході стояло велике, червоне сонце. Воно було огорнуте важкими сніговими хмарами. Наближав вечір. Сонце скотилося за обрій, ось його останні промені ковзнули по засинаючій землі і згасли...

Повіяв вітер. На землю почав падати сухий, колючий сніг. З кожною хвилиною вітер дужчав. Під його сильним подихом гнулись дерева, скрипіли голі гілки, немов стогнали за ясним літом, за теплим сонечком.

А вночі розгулялася хуртовина. Вона жбурляла снігом на дерева і кущі, замітала стежки і дороги, звіром вила в димарі. Навкруги нічого не видно

було, лише крізь порив вітру чувся стогін хуртовини.

Великий місяць на якусь хвилику визирнув із-за важких снігових хмар і знову сховався.

Цілу ніч гуляла хуртовина. До ранку вона втопилася і згорнула свої білі крила.

Поволеньки піднялося з-за обрію сонце. Воно було блідим, скупко лило на землю своє світло. Навколо було біло і тихо-тихо... Так завжди буває після хуртовини, коли до нас приходять довгождана гостя — білосніжна зима.

Л. ГРИНЧУК,
учениця 8-го класу Березівської
спецшколи-інтернату.
Житомирська обл.

ВЕНЕРА ПОСМІХАЄТЬСЯ

Мені дуже хотілося прислужити Петрові Сергійовичу — моему начальникові, людині, яка стільки для мене зробила: придбала путівку на курорт, влаштувала сина в дитячі ясла, добилася квартири. Але як це здійснити, я не знав. Та й дуже боявся, що Петро Сергійович розцінить би мій вчинок, як підлезливість чи підлабузництво. Він цього не любив.

На цьому тижні мені все ж пощастило. Я випадково почув розмову Петра Сергійовича з донькою. Вона благала татка, щоб дістав маску. Маску Венери Мілоської. Татко відмовив. Мовляв до Нового року залишилося два дні і вже запізно.

— Будеш Снігуронькою...
— Я хочу бути Венерою, — напоягала донька.

Відпросившись на декілька годин з роботи, я негайно помчав до своїх друзів. Першим відвідав Солоху.

— Мико, друже, — я стискав його у своїх обіймах, — виручай. Моє життя в твоїх руках. Ти мого начальника знаєш?

— Знаю. Чудова людина, скромна, товариська, ввічлива.

— Ти мені цю характеристику кинь, — перебив я.

— Ця товариська людина завтра мене викурить з роботи. Цього скромнязі тільки що захотілося маски. Маски Венери Мілоської. Кажуть, днями були в універмазі. У тебе ж зв'язки...

Микола вирішив на мене очі.

— Де ж ти її зараз дістанеш? Але, коли він такий, — Микола на мить замовк, вишукуючи слова. — Такий, гм... деспот, то потрібно щось робити.

Мені дуже хотілося прислужитися своєму начальникові і прискорити цю справу. Я, не вагаючись, вирішив підлити ще трохи масла у вогонь і перейшов на шепіт:

— Якщо відверто, і між нами, то жорстокішою людиною, ніж він, я в своєму житті не стрічав. Ти не уявляєш, що він робить зі своїми підлеглими на одинці. А на людях, хоч до рани клади. От йому закортілося маску Венери. Та ще й з посмішкою. Я тобі більше скажу, — розпалює я, — коли б дозволялося, він на себе нап'яв би маску янгола.

— М-да! — тільки й мдакнув Солоха. А я тим часом біг до Росохи.

— Слухай, Андрію! Ти можеш мені підшукати роботу?

— Тобі? — Здивувався він, — у тебе ж така робота. І, головне, начальник твій не чоловік, а золото: лагідний, тихий...

— У тихому болоті... — перебив я. — Це все фата моргана. Так усім здається, хто з ним не працював. Але ніхто не відає, що це справжній розбійник з широкою дорогою. Самодур й мурло. Йому п'ять хви-

лин тому захотілося новорічної маски... з посмішкою... У тебе в універмазі стільки друзів, — слізко закінчив я.

— Спробую, але до Нового року...

Я більше його не слухав. З шизидкістю метеора мчав до Волохи.

— Діма, скажи, ти не хочеш, щоб моя жінка стала завтра вдовою? То дістань маску... Для Петра Сергійовича. Виходу нема. Цей нахаба хапає мене за горло і вимагає: або маска або життя.

— Петро Сергійович? — Волоха здивувався.

— Саме він. І без епітетів. Благаю тебе, подзвони на базу, в «Культторг», в «Дитячий світ», куди можеш, але дістань. Заради жінки, поки не вдова, а ні — позич мотузку.

Я летів до Росомахи.

— Степане! друже! Якщо тобі дорогий мій син, дістань новорічну маску...

— Новорічну?... Але після завтра...

— Сам знаю. Проте я її пообіцяв своєму начальникові. Ще рік тому. А ти знаєш, що це не людина, а бандит з чумацького степу. Це хабарник і деспот. Не буде маски — не буде завтра мене. Ти що не знаєш мого начальника?! — Петра Сергійовича?

— Його самого: лагідного, людяного, тихого, доброго, скромного — і теде про людське око, і здирника, шантажиста, грубіяна, нахаба, хабарника — і теде один на один зі своїми...

— Почекай, — поклав Росомаха мені руку на плече, — а в універмазі ти був?

Через годину-другу я мчав на роботу, наче на крилах. У моїх руках було чотири маски — друзі не підвели. Я постукав.

— Ввійдіть! — сказав Петро Сергійович. Я глянув на нього і поблід. До мене ніжно й лагідно посміхалась Венера Мілоська.

— Дістали? — Перепитав я.

— Якщо не секрет, то де?

— В універмазі, — відповів Петро Сергійович, знімаючи маску.

— А ви чим заклопотані?

— Бачите, — я переступив з ноги на ногу, — я також дістав для вас декілька масок... Знали б ви, скільки це мені коштувало сил.

— Я знаю, — спокійно відповів він. — Мені тільки що дзвонили ваші друзі. Просили, щоб я вас не звільняв... Я пообіцяв. А тепер у мене до вас прохання: захочеться ще колись прислужитися, то, будь ласка, але не в такий спосіб.

Домовились? — запитав він і знову натяг на себе маску. Венера посміхалась. Цього разу єхидно.

Олег ЧОРНОУЗ.

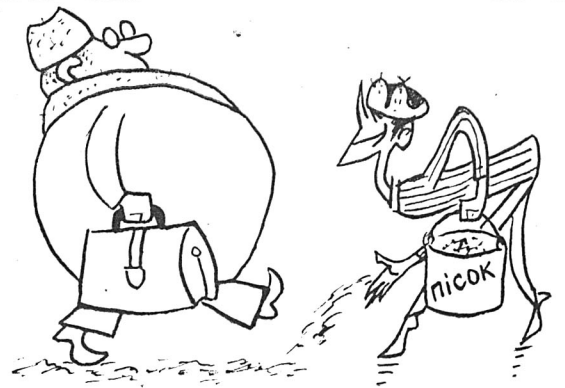
НОВОРІЧНІ УСМІШКИ

Без слів. Мал. Н. Крижанівської

Без слів.

Йде начальник.

Мал. Г. ЩИГОДСЬКОГО.

Наступний номер газети
вийде 10 січня ц. р.

Редактор П. БУЛАТОВ.